

III นโยบายการพัฒนาการค้า

การพัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศกำลังพัฒนา รัฐบาลเป็นตัวจัดการสำคัญในการวางแผนนโยบาย และกำหนดมาตรการต่าง ๆ ที่จะช่วยส่งเสริมสนับสนุนการผลิตให้เกิดขึ้นและพัฒนาต่อไปได้ บทบาทของรัฐบาลความมีหน้าที่สำคัญในการจัดทำบริการพื้นฐานทางการผลิตที่มีผลต่อการสร้างโครงสร้างสังคมแบบใหม่ให้แก่ระบบเศรษฐกิจ อันได้แก่ ถนน รถไฟ ประปา ไฟฟ้า โทรศัพท์ การรักษาความปลอดภัย บริการสาธารณสุข และสถาบันการศึกษา ฯลฯ เนื่องจากตนทุนการจัดทำบริการเหล่านี้มีค่าสูงมาก และการตอบแทนการลงทุนในรูปของมูลค่าที่เป็นตัวเงินมีค่าต่ำและระยะเวลาการตอบแทนยาวนาน ซึ่งไม่สอดคล้องที่เอกชนจะทำการลงทุนผลิต นอกจากนี้ผลตอบแทนที่เกิดขึ้นแก่สังคมมีค่าสูงมาก ดังนั้น จึงควรเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะดำเนินการจัดทำบริการเหล่านี้แก่สังคม ปัจจุบันก่อให้รัฐบาลประสบคือ ความสามารถในการจัดทำเงินทุน และการบริหารการผลิต รัฐบาลในประเทศประชาธิปไตยที่ต้องตัดสินใจตามอธิบิพลความต้องการของประชาชนจะไม่สามารถทำการผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคอย่างมีประสิทธิภาพได้ การผลิตที่จะให้เกิดความพอใจแก่ผู้บริโภคจะทำให้การผลิตของรัฐเป็นการผลิตทรัพยากรและเงินทุนในการผลิต ดังนั้น การผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคควรเป็นหน้าที่ของธุรกิจเอกชนที่จะทำการผลิตโดยคำนึงถึงกำไรและผลตอบแทนจากการลงทุน จะทำให้การผลิตมีประสิทธิภาพ และใช้ทรัพยากรการผลิตทุกหน่วยอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด บทบาทที่สำคัญของรัฐในการพัฒนาอุตสาหกรรมควรเป็นผู้ดำเนินนโยบายอุตสาหกรรมเพื่อให้การส่งเสริมและสนับสนุนการลงทุนผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในระบบเศรษฐกิจ โดยการจัดทำสิ่งอำนวยความสะดวกทางการผลิตแก่ประกอบการ การกำหนดอุตสาหกรรมที่จะให้การส่งเสริม การเสนอสิทธิประโยชน์ เพื่อส่งเสริมสร้างบรรยากาศการลงทุนและ การควบคุมโดยตรง

การจัดทำสิ่งอำนวยความสะดวกทางการผลิตแก่ประกอบการ

การจัดทำสิ่งอำนวยความสะดวกทางการผลิตแก่ประกอบการ ได้แก่ การจัดทำสิ่งจำเป็นพื้นฐานต่าง ๆ (basic facilities) ที่มีผลต่อโครงสร้างการผลิต การพัฒนาและขยายการผลิตขึ้นในระบบเศรษฐกิจ เนื่องจากลักษณะของปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจ (basic facilities)

เป็นสิ่งที่มีพันธุกรรมผลิตสูง และอัตราผลตอบแทนที่เกิดแก่ผู้ลงทุนมีค่าต่อระยะเวลาการตอบแทนยาวนาน ผลตอบแทนที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ก่ออยู่กับระบบเศรษฐกิจโดยส่วนรวม ดังนั้น จึงไม่สะดวกที่ผู้ประกอบการจะจัดหาปัจจัยเหล่านี้เอง รัฐบาลในประเทศกำลังพัฒนาเป็นอุตสาหกรรมจะเป็นห้องรับหน้าที่ในการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกให้เกี่ยวกับการผลิต เช่น เงินทุน ที่ดิน แรงงาน ฯลฯ จึงต้องจัดหาให้เป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ระดับที่จะเป็นการสร้างพื้นฐานความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรม (Foundation for industrial progress) ได้แก่ การจัดหาปัจจัยพื้นฐานทางการผลิต (Infrastructure หรือ Social Overhead Capital) เช่น รถไฟ ถนน ไฟฟ้า ประปา ก่อสร้างสื่อสาร และท่าเรือ ด้านความมั่นคงทางการพัฒนาอุตสาหกรรมจะประสบความสำเร็จไม่ได้

2. ระดับที่จำเป็นต้องมีพื้นฐานก่อนการผลิตอุตสาหกรรม (Physical prerequisites for industry) ซึ่งจะมีผลต่อความมั่นคงและศักยภาพของอุตสาหกรรม ได้แก่ การศึกษา การสาธารณสุข การรักษาความสงบ เช่น ทำความสะอาด ศัพท์เสียง เป็นตน

3. ระดับที่จัดให้เป็นพิเศษเฉพาะอุตสาหกรรม (Specialized facilities) เพื่อสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ศูนย์บริการช่วงสุดท้ายทางเทคโนโลยี การวิจัยอุตสาหกรรม ในเชิงประยุกต์ ซึ่งจะช่วยสร้างเทคโนโลยีการผลิตที่เหมาะสมกับความต้องการของท้องถิ่น

สิ่งอำนวยความสะดวกทางการผลิตทั้ง 3 ระดับข้างต้น ล้วนมีความสำคัญอย่างยิ่งของการพัฒนาอุตสาหกรรม ซึ่งรัฐบาลในประเทศต้องการความสำเร็จในการพัฒนาอุตสาหกรรม รัฐบาลจำเป็นต้องวางแผนดัดเตือนให้พร้อมและเพียงพอต่อความต้องการที่จะเกิดขึ้น ความพร้อมของปัจจัยพื้นฐานจะทำให้การพัฒนาอุตสาหกรรมดำเนินไปได้อย่างราบรื่น

การกำหนดอุตสาหกรรมที่จะให้การส่งเสริม

เนื่องจากความจำกัดทางด้านทรัพยากร และงบประมาณที่รัฐจะนำมายาใช้เพื่อช่วยพัฒนาอุตสาหกรรม รัฐไม่สามารถที่จะดำเนินนโยบายให้การส่งเสริมแทบทุกอุตสาหกรรมได้ ดังนั้น ผู้ตัดสินใจลงทุนจึงไม่แน่ใจว่า การลงทุนของเขาระไร้การส่งเสริมจากรัฐบาลเพียงใด ทำให้เกิดความลังเลในการลงทุน ดังนั้น นโยบายอุตสาหกรรมที่ดีของรัฐที่จะส่งเสริมให้เกิดการลงทุนเพิ่มขึ้นในระบบ

เศรษฐกิจ รัฐการกำหนดให้แนบคลังไปว่า รัฐจะให้การส่งเสริมการลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมใดบ้าง และลำดับความสำคัญของกิจการนั้นอุกการรวมทั้งชี้แจงถึงผลประโยชน์ที่ผู้ลงทุนจะได้รับ

การเลือกชนิดของอุตสาหกรรมที่รัฐจะให้การส่งเสริมควรจะเป็นอุตสาหกรรมที่มีผลต่อระบบเศรษฐกิจส่วนรวม เกณฑ์ที่จะพิจารณาเลือกอุตสาหกรรมที่เหมาะสมแก่การให้การส่งเสริมได้แก่

1. อัตราการเจริญเติบโต (growth rate) เพื่อเพิ่มอัตราการเจริญเติบโตในผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GNP) ดังนั้น อัตราการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมที่จะให้การส่งเสริมจะต้องมีค่าสูงกว่าอัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ การวัดอัตราการเจริญของอุตสาหกรรมที่เหลือเชิงอาจวัดได้จาก มูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมนั้น

2. การจ้างงาน เพื่อช่วยลดภัยจากการว่างงานในระบบเศรษฐกิจ อุตสาหกรรมเป็นแหล่งสร้างงานแก่แรงงานได้ การพิจารณาว่าอุตสาหกรรมใดจะก่อให้เกิดการจ้างงานมากเพียงใด อาจพิจารณาจำนวนอัตราที่จะรับได้ และสัดส่วนของค่าจ้างแรงงานในคันทรูมของการผลิต

3. การกระจาย ในที่นี้หมายถึง การกระจายความเจริญเทคโนโลยีในการผลิตไปสู่ส่วนภูมิภาค และเพื่อป้องกันการกระจุกตัวของอุตสาหกรรมในส่วนกลาง

4. ผลกระทบภายนอกต่อระบบเศรษฐกิจ (externality) ในลักษณะอุตสาหกรรมที่จะมี linkage effect เกิดอุตสาหกรรมที่จะนำผลผลิตไปใช้เป็นวัตถุคิมต่อไปหรืออุตสาหกรรมที่จะผลิตลินค้ากึ่งสำเร็จรูป เพื่อมาป้อนแก่อุตสาหกรรมนั้น ๆ นอกจากนี้ยังรวมถึงอุตสาหกรรมที่จะเกิดผลในแนวอน (lateral effect) ทำให้เกิดอุตสาหกรรมในระดับเดียวกันเพื่อให้เกิดการแข่งขันระหว่างผู้ผลิต

5. การแสวงและลงทุนทางเงินตราต่างประเทศ พิจารณาจากเงินตราต่างประเทศสูงที่ได้รับจากอุตสาหกรรมนั้น ๆ เพื่อส่งเสริมให้เกิดการใช้ตุคิมภายในประเทศ

การเสนอสิทธิประโยชน์พิเศษ

สิทธิประโยชน์พิเศษในที่นี้ หมายถึง มาตรการของรัฐที่มีผลให้ต่ำผลตอบแทนจากการลงทุนที่แท้จริงสูงขึ้น หรือทำให้ผู้ลงทุนมีความมั่นใจในการคัดเลือกใช้จ่ายทุนมากขึ้น วัตถุประสงค์สำคัญ ในการเสนอสิทธิประโยชน์พิเศษของรัฐคือ ทำให้โครงการลงทุนดีๆ ที่อยู่ในแผนงานมีโอกาสที่จะเป็นจริง สูงขึ้น โดยการเพิ่มความมั่นใจแก่ผู้ลงทุนและการให้มาตรการคุ้มครองดีๆ

1. การให้หลักประกันแก่ผู้ลงทุน (Reassurance to Investors)

ผู้ลงทุนในประเทศไทยกำลังพัฒนาส่วนใหญ่ไม่น้อยในนโยบายอุตสาหกรรมของรัฐบาล หัวนี้เกรงการโอนกิจการอุตสาหกรรมมาเป็นของรัฐ (nationalization) โดยเฉพาะในระยะเริ่มแรกที่อุตสาหกรรมเริ่มให้ผลกำไร ประเทศต้องการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมของเอกชน จะต้องแสดงให้ผู้ลงทุนเกิดความมั่นใจในสถานการณ์ของประเทศ นโยบายการบริหารงานของรัฐบาล ว่าในระยะยาวแล้วรัฐบาลจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงนโยบาย จะไม่โอนกิจการมาเป็นของรัฐหรือถ้าจะเป็นต้องโอนกิจการมาเป็นของรัฐเพื่อความสงบสุขของสังคม รัฐจะจ่ายเงินชดเชยให้สมกับราคาของทรัพย์สินที่คงเหลืออยู่ในลักษณะการวนคืน (expropriation) และค่าตอบแทนที่ให้ในกรณีโอนเป็นของรัฐจะให้โดยทันที (prompt) และมีผลแท้จริง (effective) หากอุตสาหกรรมไม่ใช่ให้เป็นพื้นที่ตระหนาด หรือให้เป็นเงินสกุลห้องถังแต่ห้ามนำออก ห้ามเปลี่ยนเป็นเงินสกุลอื่น การให้หลักประกันดังกล่าวจะทำให้เกิดความมั่นใจแก่ผู้ลงทุนว่าการลงทุนของเขานะจะได้รับผลตอบแทนคุ้มค่า ปลอดภัยจากการสูญเสีย การทำให้หลักประกันดังกล่าวประทศกำลังพัฒนาตามที่เป็นต้องแสดงให้เห็นถึงนโยบายที่แน่นชัดของรัฐบาล และการปฏิบัติตามอย่างจริงจังเพื่อเสริมสร้างบรรยากาศการลงทุนที่ดีแก่อุตสาหกรรม

นอกจากหลักประกันในการคุ้มครองกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินดังกล่าวแล้ว รัฐบาลในประเทศไทยกำลังพัฒนาพยายามให้หลักประกันเสริมสร้างเพิ่มเติม เพื่อเป็นสิ่งคุ้มครองให้เกิดการลงทุนมากขึ้น เช่น หลักประกันที่รัฐจะไม่ทำการผูกขาดการดำเนินการโดยผลิตภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์เดียว กัน หรือคล้ายคลึงกัน เพื่อให้ผู้ลงทุนสามารถกำหนดความหลักของอุปสงค์และอุปทาน หลักประกันการอนุญาตให้ผู้ประกอบการต่างชาตินำผลกำไรที่เกิดขึ้นกลับออกไม่ได้ เป็นต้น

2. มาตรการทางภาษีอากร (Tax Measures)

เป็นมาตรการสนับสนุนการลงทุนอุตสาหกรรมทั่วไปและมีประสิทธิภาพวิธีหนึ่ง โดยการให้การยกเว้นภาษีอากรแก่ผู้ลงทุนอุตสาหกรรม หรือการกำหนดอัตราภาษีอากรต่าง ๆ ที่จะมีผลต่อการผลิตอุตสาหกรรม วัสดุประสงค์ของการยกเว้นภาษีเพื่อตึงดูดให้มีการลงทุนเพิ่มมากขึ้น โดยการลดความเสี่ยงจากการลงทุน และเพิ่มผลตอบแทนที่คาดว่าจะได้รับ การยกเว้นภาษีอากรแก่ผู้ลงทุนอุตสาหกรรม เมื่อจะทำให้รัฐต้องขาดรายได้ในระยะแรก แต่การใช้มาตรการดังกล่าวเป็นมาตรการที่รัฐแทบจะไม่ต้องเสียต้นทุนในการส่งเสริมอุตสาหกรรม^{1/} เพราะว่าภาษีอากรที่รัฐควรจะเก็บได้ในระยะแรกนั้น เป็นภาษีอากรที่รัฐไม่เคยเก็บได้มาก่อน เนื่องจากเป็นระยะเวลาที่อุตสาหกรรมยังไม่ได้รับผลกำไรจากการลงทุน และการยกเว้นภาษีในระยะแรกเป็นการช่วยเหลือจะกระตุ้นให้เกิดการลงทุนในอนาคต การยกเว้นภาษีนี้ เป็นมาตรการที่มีผลกระทบต่อการตัดสินใจของผู้ที่จะเข้ามาลงทุนประกอบการอุตสาหกรรม เพราะการยกเว้นภาษีจะมีผลโดยตรงต่อการเพิ่มขึ้นของผลตอบแทนจากการลงทุน

การใช้มาตรการยกเว้นหรือลดภาระภาษีเพื่อรักษาให้เกิดการลงทุนในอุตสาหกรรมอาจทำให้หลายวิธี เช่น การยกเว้นภาษีหักหนี้ที่เกิดขึ้นจากการได้ ทรัพย์สินต่าง ๆ ในระยะเวลาหนึ่ง เช่น ระยะ 5 ปีหรือระยะ 10 ปี ขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่อุตสาหกรรมจะเริ่มให้ผลตอบแทนแก่ผู้ลงทุนหรือยกเว้นภาษีรายได้ จากรายได้ขึ้นตามที่ตั้งไว้ ส่วนที่เป็นกำไรส่วนเกินจากการได้ขึ้นต่ำที่รัฐเก็บภาษี นอกเหนือการอนุญาตให้ผู้ประกอบการนำผลขาดทุนไปหักออกจากการคำนวณภาษี ที่ต้องหักภาษี ณ ที่ตั้ง ระยะเวลาที่ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้ อย่างไรก็ตาม การยกเว้นหรือลดภาระภาษีประเภทคำลั่งพัฒนาจะต้องเห็นชอบโดยทั่วไปของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่ต้องเห็นชอบ ตลอดจนอัตราภาษีเงินได้ที่กำหนดมาก ๆ เป็นอุปสรรคที่สำคัญของการเสริมสร้างบรรยากาศการลงทุน

^{1/} Murray D. Bryce, Industrial Development. (Tokyo : Kogakusha Company Ltd., 1960) p. 76.

๓. การเก็บภาษีศุลกากร การจำกัดการนำเข้า และการให้เงินชดเชย (Tariffs, Import Restrictions and Subsidies)

การส่งเสริมการลงทุนโดยการสร้างมาตรการเพื่อการจูงใจต่าง ๆ (Incentive measures) ของรัฐบาล ซึ่งจะมีผลต่อการคุ้มครอง(Protection) อุตสาหกรรมจากการแข่งขันกับสินค้าที่นำเข้าจากต่างประเทศ หรือสินค้าในตลาดเสรี การประกอบการอุตสาหกรรมในประเทศไทย กำลังพัฒนาจำเป็นต้องอาศัยปัจจัยการผลิตต่าง ๆ จากต่างประเทศ เช่น วัสดุคุณภาพลิขสิทธิ์ ภายนอก เครื่องจักรและชิ้นส่วนต่าง ๆ การลดหรือยกเว้นพิษต่อตราชายศุลกากรที่เกี่ยวจากปัจจัยการผลิตนำเข้าจะช่วยลดต้นทุนการผลิตแก้อุตสาหกรรม ซึ่งจะมีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของผู้ประกอบการ การที่ผู้ผลิตสามารถลดต้นทุนการผลิตลงได้ หมายถึง ผลกำไรที่ได้รับจากการลงทุนเพิ่มขึ้น ดังนั้น รัฐบาลในประเทศไทยกำลังพัฒนาสามารถใช้มาตรการลดหรือยกเว้นพิษต่อตราชายศุลกากรแก้อุตสาหกรรม ที่รั้กต้องการให้การส่งเสริม โดยพิจารณาให้การยกเว้นแก้อุตสาหกรรมต่าง ๆ ในอัตราส่วนที่แตกต่างกัน อุตสาหกรรมที่รั้กต้องการให้การส่งเสริมพิเศษ รัฐสามารถยกเว้นการเก็บภาษีศุลกากรแก้วัสดุคุณของอุตสาหกรรมเพื่อเป็นสิ่งจูงใจ (incentives) ให้ผู้ประกอบการ ตัดสินใจลงทุนในอุตสาหกรรมดังกล่าว นอกจากนี้การจำกัดการนำเข้าในสินค้าสำเร็จรูปอุตสาหกรรม การให้เงินชดเชยแก่ผู้ประกอบการ เป็นมาตรการเสริมที่จะเพิ่มการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรม และเป็นเครื่องมือป้องกันการแข่งขันจากต่างประเทศ

ภาษีศุลกากร (Tariffs) หมายถึง ภาษีที่เก็บจากมูลค่าของสินค้านำเข้า (ad valorem) เพื่อทำให้ราคานำเข้าจากต่างประเทศสูงขึ้น หรือในกรณีที่มีการทุ่มตลาดการเก็บภาษีความมูลค่าของสินค้าไว้ไม่ได้แล้วจะเก็บเป็นค่าธรรมเนียมคงที่ เพื่อให้ราคาสินค้าเข้าตามต้องการ ทั้งนี้เพื่อลดการแข่งขันให้แก่ผู้ผลิตสินค้าที่เคยแทนการนำเข้าในประเทศไทย นอกจากนี้ยังอาจรวมมาใช้จ่ายต่าง ๆ ที่ใช้ไปในการนำเข้า เช่น เงินมัดจำทางหน้าเมื่อสั่งสินค้า อัตราดอกเบี้ยสำหรับเงินกู้ที่จะนำมาเป็นเงินค่ามัดจำสินค้า และอัตราภาษีทางอ้อมต่าง ๆ ที่เก็บกับสินค้านำเข้า

การเก็บภาษีศุลกากรและภาษีอากรต่าง ๆ ทำให้มูลค่าสินค้าที่นำเข้ามีราคาสูงกว่าราคาเมื่อนำออก (c.i.f) ราคานำเข้านิคเดียวที่ผลิตได้ในประเทศไทยจะเพิ่มสูงขึ้นจนมีราคาเท่ากับราคานำเข้า ดังนั้น อัตราการคุ้มครองผลผลิต (Nominal protection rate)

จะมีค่าเทากับอัตราภาษีศุลกากรที่เก็บ และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ดังกล่าว ซึ่งมีผลให้ราคานิสัยสูงขึ้น กว่าราคาที่แท้จริงของสินค้า (real price)

การจำกัดการนำเข้า (Quantitative import restriction) การจำกัดการนำเข้าในสินค้านิคไชนิกหนึ่ง มีผลให้ปริมาณสินค้าในตลาดน้อยลง และราคานิสัยในประเทศจะสูงขึ้น ซึ่งนับเป็นมาตรการส่งเสริมและให้ความคุ้มครองแก่ผู้ผลิตในประเทศ อย่างไรก็ตามสภาพความขาดแคลน และการผูกขาดของผู้ผลิตบางรายก็เป็นสิ่งจูงใจให้ผู้อื่นเข้ามาลงทุนผลิตเพิ่มขึ้น ดังนั้น อัตราการคุ้มครองผลผลิต (Nominal protection rate) ที่ได้รับก็จะค่อย ๆ ลดน้อยลงไปในที่สุด การจำกัดการนำเข้าเป็นมาตรการที่ให้ผลรุนแรงเนื่องจากอาจทำให้เกิดปัญหาความขาดแคลนขึ้นในระบบเศรษฐกิจ นอกจากนั้นประเทศคุ้ก็อาจจะต้องทนกลับโดยวิธีเดียวกันได้เช่นกัน

นอกจากนี้ รัฐสามารถให้การส่งเสริมแก่อุตสาหกรรมที่ใช้จัดการผลิตนำเข้า เช่น เครื่องจักรหรือส่วนประกอบต่างๆ โดยการลดหรือยกเว้นภาษีศุลกากรที่เก็บจากวัสดุที่นำเข้า ทั้งนี้ เพื่อช่วยลดต้นทุนการผลิตแก่อุตสาหกรรม และเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมผลิตเพื่อการส่งออก การลดต้นทุนการผลิตแก่อุตสาหกรรมยังสามารถทำได้โดยการให้เงินชดเชยต่าง ๆ แก่ผู้ผลิตเพื่อการส่งออก ที่คงเพียงพอต่อการแข่งขันของราคาน้ำหนักกว่าในตลาดต่างประเทศ

ประเทศที่ต้องการพัฒนาเป็นประเทศอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่จะใช้มาตรการทางด้านภาษีนำเข้า การจำกัดปริมาณนำเข้า และการให้เงินชดเชยเป็นเครื่องมือสำคัญในการส่งเสริมและป้องกันอุตสาหกรรมที่เริ่มเกิดใหม่ (infant industry) ในระยะแรก ๆ อุตสาหกรรมที่เพิ่งก่อตั้ง ต้องการได้รับการคุ้มครองจากการรัฐจังหวะสามารถพัฒนาการผลิตถึงขั้นที่สามารถตั้งตัวได้จากการแข่งขันในต้นทุนการผลิต เนื่องจากอุตสาหกรรมที่ตั้งขึ้นใหม่ในประเทศไทยกำลังพัฒนาไม่สามารถขยายการผลิตจนถึงจุดที่มีประสิทธิภาพในต้นทุนการผลิตได้ เนื่องจากความจำกัดในขนาดของอุปสงค์สินค้า ทำให้ต้นทุนการผลิตเฉลี่ยต่อหน่วยสูงกว่าสินค้าที่นำเข้าจากต่างประเทศ การยกเว้นภาษีคัดคิบจะช่วยลดต้นทุนการผลิต ขณะที่การจำกัดปริมาณนำเข้าและการเก็บภาษีสินค้าสำเร็จรูปทำให้ราคานิสัยนำเข้าสูงขึ้น การคุ้มครองเป็นมาตรการที่ควรใช้เฉพาะในระยะเริ่มแรกจังหวะ "ดาวร" แก่อุตสาหกรรมสามารถขยายการผลิตจนตั้งตัวได้ การให้ความคุ้มครองในลักษณะ "ดาวร" แก่อุตสาหกรรมจะส่งเสริมให้เกิดการผลิตที่ขาดประสิทธิภาพและก่อให้เกิดการผลิตอุตสาหกรรมที่เสียเบรียบในทันทุน

การผลิต อุตสาหกรรมที่ไม่สามารถปรับปรุงและพัฒนาการผลิตให้ดีในระยะยาว ควรได้รับการพิจารณาอย่างเลิกการคุ้มครอง หลังจากที่รัฐได้เคยให้การคุ้มครองไประยะหนึ่งแล้ว

การวัดอัตราการคุ้มครองจากการเปลี่ยนแปลงของราคาน้ำหนักหลังการคุ้มครอง เป็นวิธีการหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงอัตราการคุ้มครองผลผลิต (Nominal protection rate) จากการใช้มาตรการทางภาษีศุลกากร การคำนวณอัตราการคุ้มครองผลผลิตดังกล่าวมีข้อสมมุติว่า กระบวนการผลิตเป็นการเปลี่ยนสินค้าชนิดนั้น (Primary factors) เป็นสินค้าชนิดสุดท้าย (Final products) โดยไม่ใช้สินค้าชนิดกลางเลย แต่ถ้าการผลิตต้องใช้สินค้าชนิดกลาง (intermediate products) และคงจะนำเข้าจากต่างประเทศแล้ว อัตราการคุ้มครองที่ได้รับจะเปลี่ยนไป ทั้งนี้เนื่องจากภาระน้ำหนักของภาษีนำเข้าในปัจจัยการผลิต ซึ่งเป็นมาตรการส่งเสริมอีกประการหนึ่งของรัฐ และจากมาตรการปกป้องอื่น ๆ ที่ให้กับสินค้าชนิดกลาง

ดังนั้น อัตราการคุ้มครองจริง (Effective protection rate) ที่เกิดขึ้นแก่อุตสาหกรรม อาจมีค่าเปลี่ยนแปลงไปจากอัตราการคุ้มครองผลผลิตที่รัฐได้กำหนดไว้ เพื่อวัดผลกระทำรวมที่เกิดขึ้นจากการให้ความคุ้มครองต่อผลผลิตและปัจจัยการผลิต และเพื่อให้ทราบถึงผลกระทำจากการคุ้มครองต่อการกระจายปัจจัยการผลิต การวัดอัตราการคุ้มครองจริงจะให้คำตอบที่ถูกต้องกว่า

อัตราการคุ้มครองจริง (Effective protection rate) หรืออัตราการคุ้มครองมูลค่าเพิ่ม คืออัตราการเปลี่ยนแปลงของมูลค่าเพิ่มจากการผลิต ภายหลังจากการได้รับการคุ้มครอง ผู้ประกอบการสามารถใช้พยากรณ์มูลค่าของมูลค่าเพิ่มที่จะเปลี่ยนไปหลังการคุ้มครอง อัตราการคุ้มครองจริงที่อุตสาหกรรมได้รับจะมีความมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ

1. อัตราภาษีนำเข้าสินค้าสำเร็จรูป
2. อัตราภาษีนำเข้าต้นทุนอุตสาหกรรม
3. สัดส่วนการใช้ต้นทุนจากการต่างประเทศ

การคำนวณอัตราการคุ้มครองจริง (Effective protection rate : EPR) ข้อสมมุติฐานว่า ในการผลิตสินค้าชนิดหนึ่งจะมีการเก็บภาษีนำเข้าในต้นทุนและสินค้าสำเร็จรูปเท่านั้น

ไม่มีการเก็บภาษีการค้าหรือภาษีเทศบาลใด ๆ และถ้าใช้ปัจจัยการผลิตนำเข้าเพียงอย่างเดียวแล้ว

$$EPR = \frac{V'_j - V_j}{V_j}$$

เมื่อ V_j = มูลค่าเพิ่มต้นทุนของสินค้า j ก่อนคิดภาษี

V'_j = มูลค่าเพิ่มต้นทุนของสินค้า j เมื่อเก็บภาษีแล้ว

P_j = ราคาต้นทุนของสินค้า j ก่อนคิดภาษี

C_i = มูลค่าของปัจจัย i ที่ใช้ในการผลิตสินค้า j

A_{ij} = $\frac{C_i}{P_j}$ หรือสัดส่วนของปัจจัย i ต่อราคากลาง j ก่อนเก็บภาษี

T_j = อัตราภาษีนำเข้าของสินค้า j

T_i = อัตราภาษีนำเข้าของปัจจัย i

แทนค่าต่าง ๆ จะได้

$$\text{มูลค่าเพิ่มก่อนเก็บภาษี} \quad V_j = P_j - C_i$$

$$\text{หรือ} \quad V_j = P_j - P_j A_{ij}$$

$$\text{มูลค่าเพิ่มหลังเก็บภาษี} \quad V'_j = (P_j + P_j T_j) - (C_i + C_i T_i)$$

$$\begin{aligned} \text{หรือ} \quad V'_j &= P_j(1 + T_j) - C_i(1 + T_i) \\ &= P_j[(1 + T_j) - A_{ij}(1 - T_i)] \end{aligned}$$

แทนค่า V_j และ V'_j จะได้

$$EPR = \frac{T_j - A_{ij}T_i}{1 - A_{ij}}$$

จากสูตรจะเห็นว่า

1. ถ้า T_j เพิ่มมากขึ้น ค่าของ EPR ก็จะมากขึ้น แต่ถ้าไม่เก็บภาษี T_j เลยค่า EPR

ก็จะน้อยลง และถ้ามีการให้เงินชดเชยค่า EPR ก็จะยิ่งลดลงจนมีค่าเป็นลบ

2. ถ้า T_i เพิ่มมากขึ้น ค่าของ EPR ก็จะยิ่งน้อยลง เพราะฉะนั้นถ้ารู้ต้องการจะส่งเสริมการผลิตภายในประเทศโดยให้ผู้ผลิตได้รับการคุ้มครองมากขึ้น ก็ควรจะลดค่า T_i ลง

3. ถ้า A_{ij} เพิ่มมากขึ้น ค่าของ EPR ก็จะเพิ่มมากขึ้น หมายความว่า ถ้าผู้ผลิตต้องการได้รับการคุ้มครองมาก ผู้ผลิตก็ควรใช้ปัจจัยการผลิตที่นำเข้าใหม่มากขึ้น ซึ่งขัดกับการส่งเสริมให้มีการใช้ปัจจัยภายในประเทศในปริมาณมากขึ้น

ตัวอย่าง ในการผลิตรถยนต์ รัฐบาลได้กำหนดอัตราภาษีนำเข้ารถยนต์ไว้สูงถึง 150% เพื่อกีดกันการนำเข้า และเก็บภาษีส่วนประกอบต่าง ๆ ที่ต้องนำเข้า เช่น แทน เเพล่า ในอัตราเฉลี่ย 30% อัตราภาษีนำเข้าให้ผู้ผลิตใช้ปัจจัยนำเข้าไม่เกิน 70% ผู้ผลิตจะได้รับการคุ้มครองจริงเท่าไร

$$\begin{aligned} \text{EPR} &= \frac{1.5 - (.7 \cdot .3)}{1 - .7} \\ &= \frac{1.5 - .21}{.3} = 4.3 \text{ หรือ } 430\% \end{aligned}$$

อัตราภาษีต้องการให้มีการใช้ปัจจัยภายในประเทศน้อยกว่า 10% การใช้ปัจจัยนำเข้าจะลดลงเหลือ 60% อัตราการคุ้มครองจริงที่ผู้ผลิตได้รับจะลดลงเป็น

$$\begin{aligned} \text{EPR} &= \frac{1.5 - (.6 \cdot .3)}{1 - .6} \\ &= \frac{1.5 - .18}{.4} = 3.3 \text{ หรือ } 330\% \end{aligned}$$

การเปลี่ยนแปลงของอัตราการคุ้มครองจริงมีผลต่อการตัดสินใจลงทุน อุตสาหกรรมที่มือตระการคุ้มครองจริงสูง หมายถึง ผลตอบแทนจากการลงทุนในอุตสาหกรรมนั้นยอมสูงเช่นกัน เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการเก็บภาษี และการกำหนดอัตราการใช้วัสดุดิบภายในประเทศ มีผลให้การตัดสินใจของผู้ลงทุนเปลี่ยนไป

การส่งเสริมอุตสาหกรรมโดยให้ความคุ้มกันทางค้ามาใช้ในประเทศกำลังพัฒนาต่าง ๆ จากปัจจัยการที่ผ่านมา และการศึกษาของผู้เชี่ยวชาญจากองค์กรระหว่างประเทศ พบว่า การวางแผนพัฒนาอุตสาหกรรมโดยการให้ความคุ้มกันแก่อุตสาหกรรมอย่างมากนั้น ก่อให้เกิดผลเสีย หายหลายประการที่สำคัญที่สุดคือ การตั้งภิกธาราชีสุลกากรให้การคุ้มครองอุตสาหกรรมบางประเภทที่ให้การส่งเสริม มีผลให้อัตราการคุ้มครองจริง (effective protection rate) ผิดเพี้ยนไป จากอัตราภาษีสุลกากรที่ต้องการให้คุ้มครองผลผลิต (nominal tariff rate) เป็นอย่างมาก ซึ่งมีผลต่อประสิทธิภาพการกระจายทรัพยากรการผลิตไปสู่สาขางานผลิตต่าง ๆ นอกจากนี้ การบิดเบือนทางด้านอัตราภาษีสุลกากรมีผลกระทบกระเทือนโดยตรงต่อระดับราคาสินค้าและสวัสดิภาพทางเศรษฐกิจของมหาชนในประเทศ หากตารางต่อไปนี้ จะเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่างของ อัตราการคุ้มครองที่แท้จริงกับอัตราภาษีสุลกากรในนามของประเทศไทย สำหรับการคุ้มครองที่แท้จริงนี้ในระดับสูงกว่าภิกธาราชีสุลกากรในนาม หลายเท่าตัว ในบางประเทศอุตสาหกรรมได้รับการคุ้มครองถึง 271% สำหรับในกรณีประเทศไทย อัตราการคุ้มครองจริงมีค่าสูงกว่าอัตราภาษีสุลกากรที่รู้ๆ กันหรืออัตราในนามถึง 3 เท่าตัว ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5.1

เปรียบเทียบอัตราคุณครองจริงกับอัตราภาษีศุลกากรในนามของ
ประเทศอยพัฒนาทางประเทศ*

ประเทศ	ปี	รายละเอียด	
		อัตราเงินाम	อัตราที่แท้จริง
อาร์เจนตินา	1953 (b)	38	55
	1958 (a)	141	162
บรasil	1966 (a)	99	118
	1966 (b)	53	58
ชิลี	1966 (e)	96	113
	1961 (e)	111	182
อินเดีย	1961 (a)	-	313
เกาหลี	1963-65 (b)	36	40
มาเลเซีย	1963 (b)	9	8
	1965 (b)	10	11
	1965 (e)	2	-6
เม็กซิโก	1960 (a)	22	27
	1960 (b)	39	61
	1960 (e)	24	26
ปากีสถาน	1963-64 (a)	93	271
	1963-64 (b) (i)	53	95
	(b) (ii)	42	45
	1963-64 (e)	85	271
ฟิลิปปินส์	1961 (a)	46	49 (d)
	1961-65 (b)	41	71
	1965 (e)	25	61
ไทยwan	1965 (b)	29	48
	1966 (a)	30	33 (d)
	1963-66 (b)	26	37
เท่านี้			
ศรีกูร : ส่วนรวม	1960 (b)	44	65
	1965 (c)		

*รายละเอียดโปรดดูจาก

Derek T. Healey . "Development Policy : New Thinking About an Interpretation." in Journal of Economic Literature (Sept, 1972), p. 762

(ตารางที่)

ประเทศ	ปี	รวมสิ้น	
		อัตราในปัจจุบัน	อัตราที่แท้จริง
Refrigeration units		62	80
Electric motors		71	66
Ammonium nitrate-			
fertilizer		71	186
Superphosphate fertilizer		27	925
Truck tires		131	170
Plastic		102	916
Electric cables		82	147
ประเทศไทย (f)	1979		
โรงงานทำข้นมั่ง		53.6	975.21
ยาภัคฯ โรค		30	135.25
คุณภัณฑ์อุตสาหกรรม (ยกเว้นบุญ)		23.2	30.74
บุญและยานปราบศรีรัชพิชัย		0	-35.34
ผลิตภัณฑ์จากปฏิรูปเลี่ยม		30	208.43
ผลิตภัณฑ์พลาสติก		58	71.03
ผลิตภัณฑ์โลหะ		17.5	78.54
เครื่องจักรและเครื่องไฟฟ้า-			
สำหรับงานอุตสาหกรรม		30	90.25
อุปกรณ์ไฟฟ้าในบ้าน		45	1225.53
รถบรรทุก		40	1705.69
รถประทอบ		30	78.40

ที่มาและความหมาย

- (a) Little, I. ; Scitovsky, T.; and Scott, M. Industry and trade in some development countries, p. 163, 174.
- (b) Cohen, Benjamin I. "The Use of Effective Tarriffs", J. Polit Econ. Jan-Feb. 1971, 79(1), p. 133.
- (c) Krueger, Anne O. "Some Economic Costs of Exchange Control : The Turkish Case", "J. Polit Econ. 1966 , p.74.
- (d) 1965
- (e) Balassa, Bela "Effective Protection in Developing Countries" in Trade Balance of Payments. and Growth. ed. by Bhagwati, J.n.; Janes, R.W.; Mundell, R.A.; and Yanek, J. Hollan : 1971 , p. 307.
- (f) ณรงค์ชัย อัครเศรณี. การพัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศไทย. กรุงเทพฯ : บรรษัทวินทุน

อันตรายจากการให้ความคุ้มครองทางค้าน้ำในประเทศไทยกำลังพัฒนา ถ้าอัตราภาษีศุลกากรที่ให้ความคุ้มครองมืออัตราสูง อุตสาหกรรมที่ได้รับการคุ้มครองมักจะเป็นอุตสาหกรรมที่ผลิตสินค้าในทันทุนที่สูงและขาดประสิทธิภาพ เพราะการคุ้มครองทำให้อุตสาหกรรมไม่พยายามปรับปรุงการผลิต และผลผลิตที่ได้จากอุตสาหกรรมแทนที่จะทำให้ผลิตภัณฑ์ประชาชาติเพิ่มขึ้นกลับทำให้ผลิตภัณฑ์ประชาชาติลดลง ประเทศไทยกำลังพัฒนาต้องการส่งเสริมอุตสาหกรรมที่มีประสิทธิภาพและสามารถพัฒนาเป็นอุตสาหกรรมที่มีความได้เปรียบในการผลิต การแข่งขัน แต่อัตราภาษีที่มีแนวโน้มให้ความคุ้มครองเกินอุตสาหกรรมที่ไม่มีประสิทธิภาพ คุณภาพดี การจัดการตลาดและให้บริการลูกค้าไม่ดี เนื่องจากโครงสร้างการเก็บภาษีศุลกากรในประเทศไทยกำลังพัฒนาส่วนใหญ่ชี้ว่ามีวัตถุประสงค์ในการเก็บภาษีเพื่อเป้าหมายทางรายได้มากกว่าเป้าหมายในการให้ความคุ้มครองอุตสาหกรรม และโครงสร้างภาษีที่ใช้คงแต่ระยะเริ่มส่งเสริมอุตสาหกรรมเป็นต้นมา มีการเปลี่ยนแปลงอยู่มาก โครงสร้างภาษีส่วนใหญ่เน้นการเก็บภาษีแก้ไขค่าฟุ่มเพื่อยามากกว่า สินค้าจำเป็นแก่การครองชีพ ทำให้อุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นเป็นอุตสาหกรรมที่ทำการผลิตสินค้าฟุ่มเพื่อยาแห่งที่จะเป็นอุตสาหกรรมผลิตสินค้าจำเป็นแก่การครองชีพ นอกจากนั้นการให้ความคุ้มครองในอัตราสูงเพื่อเป้าหมายรายได้จากการเก็บภาษีศุลกากร มีผลให้อุตสาหกรรมในประเทศไทยสามารถเพิ่มราคางานในประเทศให้สูงขึ้น เมื่อเทียบกับราคานิติภักดี ผลกระทบจะได้รับกำไรส่วนเกิน (excess profit) จากการผลิตสินค้าชนิดนั้นเกิดการผูกขาด การผลิตที่เกิดขึ้นในประเทศไทย เนื่องจากได้รับการคุ้มครองจากการแข่งขันจากต่างประเทศ

การใช้มาตรการคุ้มครองเพื่อให้เกิดผลต่อการส่งเสริมอุตสาหกรรม ประเทศไทยกำลังพัฒนาการให้ยกเว้นทิศทางภาษีศุลกากรแก้ไขค่าอุตสาหกรรม ปัจจัยการผลิต สินค้าทุนที่จำเป็นแก่การพัฒนาอุตสาหกรรม การทบทวนอัตราภาษีที่ใช้ในอดีตโดยพิจารณาเพิ่มอัตราภาษีศุลกากรแก้สินค้าที่มีความได้เปรียบในการผลิต และสามารถสร้างผลกำไรจากการผลิตได้ และลดอัตราภาษีศุลกากรแก้ไขค่าที่มีความได้เปรียบอย่างมีผลค่าเพิ่มจากการผลิตด้วย เพื่อหลีกเลี่ยงการให้ความคุ้มครองที่มากเกินความจำเป็นแก่อุตสาหกรรมผลิตสินค้าฟุ่มเพื่อย นอกจากนี้การคุ้มครองแก้ผู้ประกอบการที่ขาดประสิทธิภาพ หรือการผลิตที่ขาดปัจจัยการผลิตนำเข้าในปริมาณมากจะทำให้ผลของการพัฒนาต่อไปผู้ประกอบการไม่กระจายไปสู่เจ้าของปัจจัยการผลิตชนิดอื่น เช่น เกษตรกร แรงงาน ซึ่งเป็นตลาดที่สำคัญของอุตสาหกรรม ดังนั้น ในระยะยาวแล้วอุตสาหกรรมจะเกิดปัญหาความจำกัดของการตลาด

ตามมา การคุ้มครองที่จะให้เกิดผลแก่อุตสาหกรรมที่รับทองการ รัฐอาจให้เงินชดเชย (subsidy) แก่อุตสาหกรรมเป็นพิเศษ เพื่อลดต้นทุนและทำให้เกิดความได้เปรียบในอุตสาหกรรมนั้น เช่น การจัดหาที่ดินโรงงานให้โดยไม่คิดค่าเช่า หรือจัดหาโรงงานให้ ตลอดจนการสร้างถนนเข้าสู่โรงงาน การให้ใช้บริการสาธารณูปโภค ฯ โดยไม่คิดมูลค่า หรือคิดในอัตราพิเศษ เช่น การจัดหาไฟฟ้า ประปา ภาระค่าน้ำเสียหรือการให้เงินทุนสนับสนุนโดยตรงจากรัฐ (direct subsidy) เพื่อลดต้นทุนคงที่ของอุตสาหกรรม

4. การส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ

(Foreign Investment Promotion)

มาตรการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศในประเทศไทยกำลังพัฒนา มีวัตถุประสงค์เพื่อชักจูงผู้ประกอบการจากต่างประเทศให้เข้ามาลงทุนในประเทศไทย โดยหวังว่าผู้ประกอบการจากต่างประเทศจะนำทุน เงินตราต่างประเทศ เทคโนโลยี วิทยาการผลิตสมัยใหม่เข้ามาเป็นแบบอย่างให้เกิดการเรียนแบบ และเป็นการถ่ายทอดเทคโนโลยีจากต่างประเทศให้แก่ผู้ประกอบการห้องถีน การส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศนอกจากจะช่วยให้มาตรฐานการคุ้มครองแก่อุตสาหกรรมในประเทศไทย การกีดกันสินค้าจากต่างประเทศ ซึ่งมีผลให้ผู้ประกอบการจากต่างประเทศหลีกเลี่ยงผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการกีดกัน และเข้ามาลงทุนในประเทศไทยเพื่อเพิ่มผลกำไรจากมาตรการคุ้มครองของรัฐ การให้ผลักดันแก่ผู้ลงทุนจากต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้ลงทุนจากต่างชาติใช้พิจารณาเพื่อขยายการลงทุนไปยังต่างประเทศ ผู้ประกอบการจะต้องมีความมั่นใจในเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจ นโยบายทางเศรษฐกิจของรัฐบาล และสิทธิประโยชน์ที่จะได้รับจากประเทศไทยเจ้าบ้าน ตลอดจนอำนาจในการบริหารงานในกิจการของตน และแหล่งปัจจัยการผลิตที่สำคัญต่าง ๆ ในประเทศไทย

พิจารณาทางด้านประเทศไทยผู้ลงทุน ปัจจัยสำคัญที่มีผลให้เกิดการลงทุนในต่างประเทศ อาจเกิดขึ้นจากปัจจัยทางด้านองค์กรธุรกิจ ที่มีทรัพยากรดี เศรษฐกิจที่มีการเติบโตอย่างต่อเนื่อง การมีความรู้ทางด้านเทคโนโลยี และการเข้าถึงตลาดอยู่ และผู้ลงทุนคาดว่าผลตอบแทนจากการลงทุนและจากทรัพยากรดีที่มีในต่างประเทศให้ผลตอบแทนสูงกว่าในประเทศไทย หรือปัจจัยทางด้านการเมืองที่ต้องการรักษาอำนาจการผูกขาดหรือความได้เปรียบในการแข่งขันในประเทศไทย เป็นต้น นอกจาก

นี้ผู้ลงทุนยังคงพิจารณาถึงความໄດ້เบรี่ຍทางค້ານທຸນທີ່ຄົນຈະໄດ້ນັ້ງກາງກາລົງທຸນໃນຕ່າງປະເທດໄນ້
ວາຈະເກີດຈາກປັບປຸງກາຮືອກສິຫຼະຫຼັກທີ່ຕົກຈາກທຳເລີ່ມທີ່ຕົກຂອງປະເທດນີ້ ຈາ

ປັບປຸງທີ່ມີອຸ່ນໃນປະເທດຜູ້ນັ້ນທີ່ຈະສັງເສົ່ມໃຫ້ເກີດກາລົງທຸນທາງຕຽງຮ່າງປະເທດທີ່
ສຳຄັຟ ໄດ້ແກ່ ໂດຍມາຍຂອງຮັບອາລີ່ມທີ່ເກີດຈາກກັບກາລົງທຸນ ຄວາມຮູ້ສຶກຂາດີມີມ (nationalism)
ຂອງປະເທດນີ້ ແລະການເຂົ້າຮ່ວມເປັນການໃນການໄຫ້ຄວາມຄຸມຄອງທາງກູ້ມາຍແກລີນທຽ່ພື້ນຂອງ
ອຸທສາກຣົມ ດັ່ງນີ້ ຈຶ່ງເປັນຫັ້ນທີ່ຂອງຮັບອາລີ່ມໃນປະເທດກຳລັງພ້າມທີ່ຈະສົ່ມສ້າງໃຫ້ເກີດບໍາຍາກາສ
ດັ່ງກ່າວໜີໃນປະເທດ

ກາຣຄວບຄຸມໂຄຍຕຽງ

ເນື່ອງຈາກອຸທສາກຣົມກັບທຳໃຫ້ເກີດລາງວະແນ້ລົງແວດລົມ ເຊັ່ນ ເສີ່ຍຮັບກວນຕ່າງ ຈາ
ຄວາມສົກປາກ ອັນຕາຍແລກາຮນາຍຂອງເສີ່ຍຈາກກາຮືອກສິຫຼະຫຼັກ ແລະຮັບອາລີ່ມເຫັນທີ່ຈະເປັນຜູ້ນັ້ນທີ່ກຳຫັນດ
ຂອຈຳກັດ ແລະຄວາມຄຸມລັກໝະກາຮືອກຕ່າງ ຈາ ເຊັ່ນຮັບການຮັກ້າຄວາມປລອດກໍຍແກ້ວີຫຼອງແຮງງານ
ກາຮອນຸຮັກໍຍສຳພາບແວດລົມຮອບໂຮງງານອຸທສາກຣົມ ເທື່ອໄນ້ໃຫ້ເກີດຜລເສີ່ຍຕ່ອສັງຄນ ເປັນຫັ້ນ ໃນຮະ
ເຮັນແຮກຂອງກາຮືອກສັງຄນເປັນປະເທດອຸທສາກຣົມ ສິ່ງປະເທດຍັງໝາດແກລນຸ້ມປະກອບກາຮະທຽ່ພາກ
ກາຮືອກ ກລິກຄາລາຍັ້ງໃນສາມາດຄວາມຄຸມຮັບນາມກາຮືອກທີ່ເປັນໄປອ່ານມີປະສິຫຼືກາພ ແລະເກີດ
ປະໂຍ່ນຕ່ອສັງຄນ ກາຣຄວບຄຸມໂຄຍຕຽງຈາກຮັບອາລີ່ມໃນປະເທດກຳລັງພ້າມເປັນລົງຈຳເປັນມາ ກາ
ກຳຫັນດກງົງ ຮະເບີ່ນ ຂອບັນກັບທີ່ເກີດຈາກກັບກາລົງທຸນ ກາຮືອກສິຫຼະຫຼັກ ໜາດໂຮງງານ ກາຣໝາຍກາຮືອກ
ກາຮືອກບັນກັບໃຫ້ຜູ້ລົງທຸນແລະຜູ້ທີ່ກາຮືອກສິຫຼະຫຼັກ ອຸທສາກຣົມຕ້ອງຂອນຸມືຈາກຮັບອາລີ່ມກອນທີ່ຈະຄຳແນີກກາຮືອກ
ທີ່ໄດ້ປັບປຸງຢັ້ງຢືນແລ້ວ ຈະຊ່ວຍຄວາມຄຸມກາຮືອກທີ່ໄນ້ມີປະສິຫຼືກາພ ແລະເກີດອັຍ່ອຍ່າຍຕ່ອສັງຄນ
ມາດກາຮືອກຄວາມຄຸມໂຄຍຕຽງຂອງຮັບອາລີ່ມກາຮືອກສິຫຼະຫຼັກມີໄມ້ເພື່ອຄວາມຄຸມ ທີ່ຈະກຳກັນກາຮໝາຍຍັງຕ້າ
ຂອງອຸທສາກຣົມ ແຕ່ເປັນມາດກາຮືອກທີ່ຈະຄວາມຄຸມໃຫ້ເກີດກາຮືອກທີ່ໄດ້ມີປະໂຍ່ນຕ່ອສັງຄນ ມາດກາຮືອກ
ຄວາມຄຸມໂຄຍຕຽງທີ່ສຳຄັຟ ໄດ້ແກ່

1. ກາຣກຳຫັນຂ່າດກາຮືອກ ກາຣຕັ້ງໂຮງງານ ກາຣໃຊ້ແຮງງານ ແລະຈຳນວນທຸນຈະທະເບີ່ນ
ເຊັ່ນ ພຣະຮາບໜູ້ມືໂຮງງານ ກຳຫັນໃຫ້ໂຮງງານທີ່ຈ້າງຄົນງານໃນຈຳນວນທີ່ນັ້ນຄົ້ນມາຍອີຈະທະເບີ່ນແລະ

ขออนุญาตทั้งสองงานจากรัฐบาล เพื่อควบคุมความปลอดภัย ความคุ้มครองข่ายกิจการ และทั้งสองงานนี้ใหม่เพื่อจำกัดการแข่งขันเกือบสากลรวม

2. การควบคุมการค้าและราคา เช่น การควบคุมการนำเข้าและส่งออกในสินค้าที่กำหนดเพื่อให้การคุ้มครองแก่ผู้ผลิตในประเทศไทย และกระตุ้นให้เกิดการแปรสภาพวัสดุคุณภาพที่มีส่วนออก หรือควบคุมราคาสินค้าที่จำเป็นแก่ชีวิตประจำวัน เพื่อให้เกิดผลดีต่อผู้บริโภค

3. การป้องกันการผูกขาด การผูกขาดในตลาดผู้ผลิตเกิดขึ้นได้หลายสาเหตุ เช่น เนื่องจากความขาดแคลนผู้ประกอบการที่มีความสามารถ ดังนั้น ผู้ประกอบการรายอย่างรวมกัน เพื่อให้เกิดอำนาจในการต่อรอง หรือเกิดการผลิตที่จำเป็นของเป็นเจ้าของทรัพย์การที่ใช้ในการผลิตในปริมาณมาก ๆ ในกรณีที่ขาดของการผลิตอย่างประทายต้องมีขนาดใหญ่ หรือเป็นผู้มีความชำนาญพิเศษในการผลิตนั้น ๆ เป็นต้น การควบคุมการผูกขาดโดยรัฐจะกระทำเมื่อลักษณะการผูกขาดเกิดจาก การรวมกลุ่มผู้ผลิตรายอย่างเดียวกันเพื่อเพิ่มอำนาจการต่อรองของอุตสาหกรรม ซึ่งจะกระทบกระเทือนกับเจ้าของปัจจัยการผลิตอื่น ๆ หรือผู้บริโภคสินค้า รัฐจะป้องกันการผูกขาดได้โดยตราพระราชบัญญัติ ป้องกันการรวมตัวกัน (merger) เช่น พระราชบัญญัติว่าด้วยการผูกขาดและการรวมตัว (Monopolies and Merger Act) ซึ่งสถาแห่งชาติอังกฤษได้กำหนดขึ้นในปี 1965 ให้อำนาจแก่ สำนักงานค้าและกำหนดขอบเขตของการสืบสานของคณะกรรมการว่าด้วยการผูกขาด ^{2/}

4. การกระจายสูญเสีย มาตรการที่มีผลให้อุตสาหกรรมกระจายไปสูญเสียก่อนเพื่อลดบัญหาความแออัดของชุมชนในเมืองหลวง และกระจายความเจริญไปสูญเสีย มาตรการที่มีผลໄวกับการกำหนดเขตอุตสาหกรรมในเมืองหลวง กำหนดเขตที่ห้ามก่อสร้างโรงงานอุตสาหกรรม การกำหนดเขตนิคมอุตสาหกรรมในภูมิภาคและจัดทำปัจจัยพื้นฐานการผลิตให้ในราคากิจเดียว เป็นต้น เพื่อลดค่าน้ำ กการตั้งโรงงานในภูมิภาคให้เป็นสิ่งจูงใจแก่ผู้ลงทุน

5. การใช้วัตถุคุณ มาตรการดังกล่าวจะควบคุมให้อุตสาหกรรมต้องใช้วัตถุคุณภายในประเทศในสัดส่วนหนึ่ง เพื่อส่งเสริมความเชื่อมโยงในการพัฒนาอุตสาหกรรมจากการผลิตในสาขาอื่นๆ และประทายตัวเองในประเทศในการนำเข้าวัตถุคุณ เช่น พระราชบัญญัติโรงงานประดิษฐ์และไฟฟ้า (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยพัฒนาพานิช, 2518), หน้า 86.

^{2/}

M.A.Utton, Industrial Concentration, เมลโลดี้ พาสก์ พงษ์ไجلิตรและไฟโรจน์ จงศิริภานันท์ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยพัฒนาพานิช, 2518), หน้า 86.

ประเกทของไทย กำหนดให้ใช้ส่วนประกอบที่ผลิตในประเทศไทยเป็นมูลค่า 50% ของมูลค่าส่วนหักสินในปี 2521 เป็นต้น

6. คุณภาพและมาตรฐานสินค้า เพื่อช่วยให้เกิดการประยุกต์ในการผลิตและการใช้ผลิตภัณฑ์ เพิ่มความเชื่อถือในคุณภาพและความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมในประเทศไทย และพัฒนาเทคโนโลยีการผลิต เช่น การตั้งสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์แห่งชาติ เพื่อทำหน้าที่ควบคุมตรวจสอบและแนะนำคุณภาพ มาตรฐานสินค้าและผู้ประกอบการในประเทศไทย

การควบคุมโดยตรงต่ออุตสาหกรรมนี้ มีผลต่อผู้ประกอบการโดยตรงผู้บริโภคและผู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมนั้น ๆ ซึ่งผลที่เกิดอาจเป็นได้ทั้งผลบวกและผลลบต่ออุตสาหกรรม อย่างไรก็ตาม วัตถุประสงค์ของการควบคุมโดยตรงเพื่อให้เกิดผลดี คือระบบการผลิตและสังคมโดยส่วนรวม มาตรการควบคุมโดยตรงที่ดีจะต้องเป็นชักนำที่ดีเจน และง่ายต่อการปฏิบัติ ข้อกำหนดจะมีลักษณะเฉพาะอุตสาหกรรมหรือเป็นการกำหนดโดยส่วนรวมก็ได้เช่นอยู่บ้านนโยบายอุตสาหกรรมของแต่ละประเทศที่จะเลือกให้การส่งเสริมอยู่อุตสาหกรรมชนิดใด

สรุป

การดำเนินนโยบายอุตสาหกรรมเพื่อพัฒนาเป็นประเทศอุตสาหกรรม รัฐบาลในประเทศไทย กำลังพัฒนามีบทบาทอย่างยิ่งต่อความสำเร็จของวัตถุประสงค์ค้างกล่าว บทบาทของรัฐเริ่มตั้งแต่การเตรียมสภาพแวดล้อมของสังคม พลเมือง และปัจจัยพื้นฐานต่าง ๆ เพื่อให้เหมาะสมแก่การผลิตสินค้า อุตสาหกรรม การจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกทางการผลิตและสร้างความได้เปรียบแก่ผู้ประกอบการ ในลักษณะการให้สิทธิประโยชน์พิเศษต่าง ๆ การกำหนดแนวทางการดำเนินนโยบายที่ดีเจนเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการคัดสินใจของผู้ลงทุน และการควบคุมอุตสาหกรรมต่าง ๆ ทั้งหมดนี้ เป็นมาตรฐานที่ดี ที่จะช่วยให้ประเทศไทยสามารถพัฒนาเป็นประเทศอุตสาหกรรมที่มีคุณภาพและกระจายผลของการพัฒนาไปสู่ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศไทย อย่างไรก็ตาม นโยบายอุตสาหกรรมไม่สามารถบังเกิดผลจากการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างสมบูรณ์โดยลำพังนโยบายเดียว การดำเนินนโยบายเศรษฐกิจอื่น ๆ มีผลกระทบต่อการพัฒนาเป็นประเทศอุตสาหกรรม ทั้งในด้านบวกและด้านลบ การศึกษานโยบายอุตสาหกรรมจึงจำเป็นต้องพิจารณาถึงนโยบายเศรษฐกิจอื่น ๆ ที่มีผลต่อการผลิตอุตสาหกรรมด้วย ซึ่งจะได้กล่าวถึงในบทท่อไป

แบบฝึกหัดท้ายบท

1. ท่านมีความเข้าใจคำอื่นใดในนี้อย่างไร จงอธิบายอย่างสั้น ๆ
 - 1.1 Basic facilities
 - 1.2 Nationalization
 - 1.3 Nominal Protection Rate
 - 1.4 Effective Protection Rate
2. รู้สึกในประเทศเสรีนิยม ความมีบทบาทของการพัฒนาอุตสาหกรรมมากน้อยเพียงใด อย่างไร
3. การพัฒนาให้การส่งเสริมการลงทุนอุตสาหกรรม รู้บาลานซ์มีมาตรการในการพัจารณาอย่างไร
4. การให้สิทธิประโยชน์พิเศษแก่อุตสาหกรรมมีข้อดี ข้อเสีย ต่อการผลิตอย่างไร

หนังสืออ่านประกอบ

ทรงคุณย์ อัครเศรณี. การพัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : บรรษัทเงินทุน
อุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย, (ไม่ปรากฏปีพิมพ์).

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. การวางแผนพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศไทย พ.ศ. 2520 - 2524 ก้าว 1. กรุงเทพมหานคร : จัดพิมพ์โดย
ธนาคารกลกรไทย, 2520.

Utton, A.M. Industrial Concentration. แปลโดย พาลูก พงษ์ไพบูลย์ และ ไฟโรจน์
วงศ์วิภาณ์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพาณิชย์, 2518.

Black, Eugene.R. "The Future of Economic Development", Private Investment:
The Key to International Industrial Development. Edited by Jame
Kaniel. NewYork: McGraw-Hill Book Company Inc., 1958.

Bryce, Murray. D. Industrial Development. Tokyo : Kogakusha Company
Ltd., 1960.

Cody, John ; Hughes, Helen ; and Well, David. Policies for Industrial
Progress in Developing Countries. Washington, D.C., : Oxford
University Press, 1980.

Balassa, Bela. "Tariff Protection in Industrial Countries : An Evaluation,"
Journal of Political Economy. Vol. 73, Dec 1965, pp. 573-594.

Bhagwati, J. "On the Equivalence of Tariffs and Quotas," In Trade,
Growth and the Balance of Payments. Essays in Honor of Gottfried
Haberler, Edited by R.E. Baldwin and others. Amsterdam :
North Holland, 1965.

Bhagwati, J. and Srinivasan, T.N. "The General Equilibrium Theory of
Effective Protection and Resource Allocation," Journal of
International Economics. Vol. 3, Aug. 1973. p. 259-281.

